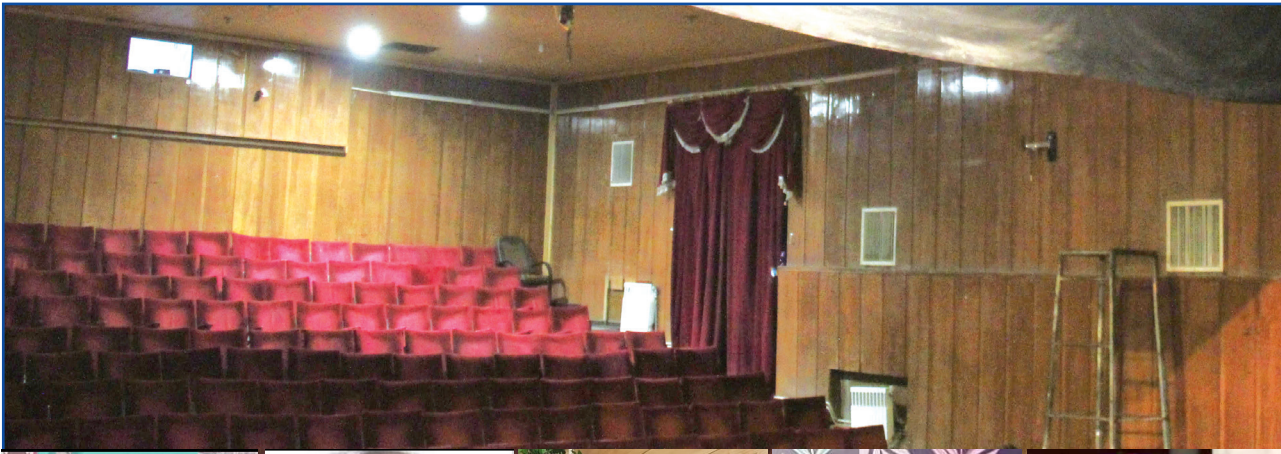

هنر بر باد رفتگی نمایش

حسام الدین اسلاملو

سرمایه‌ی هنر تئاتر و نمایش، تماشاگرانش بوده که در دوران کرونا از کف رفته. تئاتر سیرجان نیز از این قضیه مستثنا نیست. هنری پرشور و پرتعداد در سیرجان که تا سال گذشته به طور میانگین دست کم هرماه یک اجرا بر روی صحنه داشت اما یک سال است به روزگاری افتاده که حتی دیگر اهالی خود، این هنر از تمرین گروهی می‌ترسند، چه برسد به اجرا و حضور تماشاگر که حتی اگر مجوز اجرایی هم داده شود، نه هنرمندان به روی صحنه می‌روند و نه مردم جرات رفتن دارند. شرایطی که در ابتدا تصور می‌شد موقت است اما با گذشت یک سال به نظر می‌رسد دیگر این مشکل، مشکلی ماندگار است و بشر به این زودی‌ها از آن خلاصی ندارد. گویی تنهایی سرنوشت تلخ انسان مدرن باشد.

از همین رو به سراغ تئاتر چند از هنرمندان تئاتر سیرجان رفتم تا آن‌ها چند سوال مشترک بپرسم. اصلی‌ترین سرمایه تئاتر تماشاگر بوده که در این دوران کرونا از کف رفته. با این اوصاف حال و آینده این هنر را چگونه می‌بینید؟

محمدحسین خاکسارپور: یک سال است که تئاتر مرده است. کلیه فعالیت‌های تئاتری در هر شش گروه نمایشی سیرجان، از اسفندماه سال گذشته تاکنون تعطیل بوده و در آینده هم بستگی به شرایط دارد.

الهام‌الثوره خسروی: نظر شخصی من این است که فکر می‌کنم اگر این شرایط برطرف شود، مشکلی پیش نیاید و مردم برمی‌گردند به سمت تئاتر حتی با استقبال بیشتر. مشکل این است که ما نمی‌دانیم تا کی این وضعیت ادامه خواهد داشت.

میثم اسدی: تا الان ما داریم تئاترانش را می‌بینیم. تمام دنیا با این مشکل روبرو هستند. من فقط امیدوارم با واکسن این قضیه تمام شود.

آیدا دولت‌آبادی: دقیقاً تئاتر بدون تماشاگر یک روح بیمارگونه دارد. چون تئاتر با نفس تماشاگر است که جان می‌گیرد. اما آیا همیشه صحنه تماشاگر را صادقانه از سالن به بیرون راهی می‌کند؟ باید مرزهای آگاهی و شناخت و چالش‌های ذهنی با تماشاگر را هم شناخت و آن را با هر پدیده‌ی تازه و نو اندیش آشنا کرد.

در مورد بحث ویروس کرونا گرچه تمامی حرفه‌ها و آموزه‌ها و شغل‌های جامعه ما و جهان رو تهدید کرده و ما آسیب‌های فراوانی در همه‌ی عرصه‌ها دیدیم و فقدان‌های هنری و هنرمندی رو شاهد بودیم اما هنر و تئاتر رو به گونه‌ای عذاب‌آورتر درگیر کرده چرا که من فکر می‌کنم بهانه‌ای شده برای خاموشی

آموزش صحیح و به روز در ساختار درست و آکادمیک است. فقری که به شدت در شهرستان ما احساس می‌شود.

این دوران کرونا می‌تواند برای هنرجو و هنرمند فرصتی باشد برای آموختن و آندوختن. شخصاً همانطور که گفتم سعی می‌کنم به سایر وجوه هنر نمایش بپردازم کاری که این روزها سعی در انجامش دارم به مطالعه، تحقیق و دیدن آثار نمایشی بپردازم. هنرمند هر چه بیشتر به آندوخته آفاق و انفس خود اضافه کند درجه‌های بیشتری برایش گشوده می‌شود و موجب تغییر رویکرد و نگاه جدی‌تر به هنر می‌شود.

اینکه چنین شرایطی هنر بتونه درمانگر روان پریشی جامعه باشد و باری از دغدغه و مشکلات جامعه بردارد، یاد بگویم هنرمند با دست خالی به سختی می‌تواند معجزه کند. نه با این پلاتونی که به زور لباس تنگ استاندارد به تنش کرده‌اند و از سوراخ و درز وصله‌هایش در زمستان باید لرزید و در تابستان عرق ریخت که در حالت عادی قبل از پاندومی امکانش به سختی میسر بود حالا چه رسد که پاندومی هم مزید علت شده باشد.

دولت‌آبادی: هنرمند به معنای واقعی باید بر قدرت باشد نه با قدرت. این روزهای سخت می‌گذرد ولی آیا اندگان نخواهند رسید که در این دوران وانفسا

شاعران هنرمندان در تمام عرصه‌ها چرا خاموش ماندند. هنر یک التیام است برای رهایی از دردها و آلام بشری. برنامه‌ی شخص خودم کشف و شهود سرزمین‌های ناشناخته‌ی این هنر عظیم است. یادگیری، آموزش اصولی و جستجو. به همین منظور این روزها در تهران مشغول شرکت در کلاس‌های استاد رحیم نوروزی هستم. من امید دارم به وادی هنر، هنر می‌تواند رنج‌های انسانی را تسکین دهد و یا در معنای گسترده‌تر درمان پریشان حالی انسان است. هنر و عشق نجات دهنده‌ی انسان و انسانیت هستند.

الهام‌الثوره خسروی: باید ببینیم این شرایط چقدر پایدار است تا با توجه به شرایط خودمان را به روز کنیم. من قبل از کرونا قرار بود کاری برای بچه‌های بهزیستی و خوابگاه دختران بی‌سرپرست اجرا کنم که خوردیم به کرونا. بعد شاهد بودم که به خاطر کرونا میل به خودکشی در این بچه‌ها زیاد شده بود. قرار شد کلاس‌های تئاتر درمانی را بگذاریم که بعد محدودیت‌ها بیشتر شد و برگزاری کلاس‌ها هم منتفی اعلام شد. در سال جدید می‌خواهم این کلاس‌ها را پیگیری کنم.

الهام‌الثوره خسروی: در این شرایط همه‌ی تجمعات باید محدود بشوند. فقط هنر نیست. حالا هنرهای منوط به جمع بیشتر آسیب می‌بینند. ولی اینکه دولت‌ها خودشان رعایت نمی‌کنند و تجمعات خودشان را برقرار می‌کنند، بحث دیگر است.

آیدا دولت‌آبادی: عصر مدرن دارد خیلی بلاها سر انسان و انسانیت می‌آورد. همه چی ماشینی و بر پایه‌ی توجیه تکنولوژی است به گونه‌ای که توانایی‌ها و حق انتخاب انسان و آزادی‌های بشری را گرفته‌اند. این یعنی بیگانگی انسان از خویش خویش و القا کردن آنچه که خود می‌خواهند. انسان عصر مدرن آزاد نیست بلکه توهم آزادی را دارد. دستکاری کردن ذهن انسان‌ها بنا بر سلیقه‌ی نظام وحشت‌بار سرمایه‌داری.

چرا هنرمندان فرصت اجرا را با ایده‌هایی مثل اجرای خیابانی یا اجرای ساتنی با نصف ظرفیت و رعایت دستورعمل‌ها دوباره خلق نمی‌کنند؟ این دلمردگی جمعی به اون‌ها هم

سرایت نکرده؟

محمدحسین خاکسارپور: در اوج کرونا بچه‌های گروه نیما این خطر را به جان خودشان خریدند و یک کار خیابانی درباره مدافعان سلامت انجام دادند. که البته با مخالفت‌های بخش سنتی جامعه هم روبرو شد.

خاکسارپور: این بدفهمی آن‌ها در تفسیرشان از آن نمایش بود.

اگر این شرایط ادامه پیدا کند، شما به عنوان یک هنرمند تئاتر در سیرجان چه برنامه‌هایی دارید برای سازگار کردن خودتان و اراده‌ی هنرتان به جامعه‌ای که حالا دغدغه‌هایش و مشکلاتش بیشتر هم شده و هنر می‌تواند درمانگر روان پریشانش باشد.

ابراهیم اسدی زیدآبادی: الان که تئاتر کار کردن کمی سخت شده و این هنر زنده امکان ارئه مانند قبل را ندارد. گروه ما دو تا تصمیم گرفته. نخست تمرین تولید و اجرای نمایش با رعایت دستورهای بهداشتی اعلام شده. دوم ساخت سریال با حال و هوای بومی شهر و استفاده از عوامل بومی.

میثم اسدی: به هر حال هنر نمایش صرفاً به اجرا و حضور در صحنه خلاصه نمی‌شود. به نظر من مهمترین رکن در هر هنر از جمله هنر نمایش

می‌کند.

این که تئاتر را در بستر مجازی تعریف نمی‌کنید، مخالفت با اقتضائات زمانه و جبر روزگار نیست؟ زیرا ما چه بخواهیم و چه نخواهیم ناچاریم به این تن بدیم. زودتر تن بدهیم موفق‌تریم. جدی گرفتن تله‌تئاتر با استفاده از فضای مجازی یا لایو اینستاگرام و یا اجرای تئاتر خیابانی، برای این خوب است که شاید انسان عصر مدرن دیگر انسان تنها و خلوت‌گزینی باشد. روحیه‌اش این طور بار بیاید و شاید دولت‌ها به صلاح‌دیدهای خودشان ترجیح بدهند تا همیشه این انسان را از جمع بترسانند.

خاکسارپور: امکاناتش را نداریم جدای از اینکه زنده بودن تئاتر مهم است. من ترجیح می‌دهم زنده کار کنم. من تقسیم به نفس تماشاچی بند است.

خسروی: تئاتر بدون تماشاچی اتفاق نمی‌افتد. اصل اعتقادی به اجرای تئاتر مجازی ندارم.

چرا محدودیت فقط شمال هنرهای آزاد شده اما دولت‌ها در عمل برنامه‌ها و تجمعات خودشان را دارند؟ در این شرایط چرا هنرمندان تئاتر فقط قربانی این شرایط باشند و چرا مثلن با رعایت دستورالعمل‌های بهداشتی به سمت عادی‌سازی نروند؟

محمدحسین خاکسارپور: فکر نمی‌کنم این رسالت ما باشد که بخواهیم به خاطر تئاتر تماشاچی‌ها را درگیر بیماری کنیم.

الهام‌الثوره خسروی: شاید با توجه به شرایط جدید در آینده سالن‌های جدیدی پیشبینی و ساخته شود که آدم‌ها به صورت تک تک در یک محفظه‌ی شیشه‌ای قرار بگیرند و کار ببینند.

میثم اسدی: من فکر نمی‌کنم همیشگی باشد. بشر در گذشته هم این مشکل بیماری‌های واگیر را تجربه کرده بود اما به هر حال از این دوران‌ها گذشته.

آیدا دولت‌آبادی: آینده‌ای که رو به نابودی هست رو نباید به دست نابودی سپرد باید در این کارزار شجاع‌تر و محکم‌تر از قبل بود. نباید پایان نمایش واقعی تئاتر غم انگیز و دچار فروپاشی شود باید در برابر جبر جامعه و مصیبت‌های وارد شده ایستاد.

ابراهیم اسدی زیدآبادی: من فکر می‌کنم تئاتر راه خودش را پیدا می‌کند. احتمالاً تئاتر با تغییر سبک زندگی خودش نیز دست خوش تغییر در فرم و محتوا می‌شود. تئاتر کرونا زده متولد می‌شود چرا که تئاتر الان نیز با مسیر زندگی بشر همراه بوده وقتی زندگی بشر تغییر کند تئاتر هم به طبع تغییر

کردن سوسوهای امید هنر اما خوشبختانه اهالی اهل عمل این هنر جسورانه‌تر پای این هنر ناب ایستاده‌اند. همه در حال انجام حرفه‌ی روزمره‌ی خودشون هستن با رعایت‌های بهداشتی. این وضعیت بحرانی برای تئاتر هم مدیریتی اساسی می‌خواهد که متأسفانه راهکاری هوشمندانه هنوز برایش ارائه نشده.

ابراهیم اسدی: اگر آینده تئاتر را با تداوم بیماری کرونا ببینیم، آینده‌ی بسیار اسفناکی است. تئاتر یک هنر جمعی است که از جنس ارتباط است. کرونا موجب میشه هیچ ارتباط و جمعی وجود نداشته باشد. بنابراین تئاتر تبدیل به یک موزه می‌شود. یادی ازش شود در فضای مجازی. دیگر به آن معنا تئاتری وجود نخواهد داشت اما اگر شرایط کرونایی تمام شود، اتفاقات خوبی می‌افتد و مردم خسته از فضای مجازی هستند و تشنه‌ی ارتباط هستند، برای دیدن تئاتر هجوم می‌آورند.

در فرض اینکه شرایط کرونا زده ماندگار باشد و این آینده بشر به شمار بیاید که بشر ناچار شود تا همیشه چه درست و چه نادرست از جمع منع شود، در آن صورت سرنوشت تئاتر و هنرهایی متکی به جمع، چه می‌شود؟

اولین جشنواره فضای سبز خانگی به مناسبت روز درختکاری

نحوه برگزاری:
ارسال يك عکس با کیفیت از زیباترین فضای سبز خانگی (گلخانه آپارتمان، گلدان های آپارتمانی، باغچه ابتکارات فضای سبز داخلی ساختمان (آپارتمان) تا تاریخ ۱۴ اسفند ماه به شماره واتس آپ ۰۸۴۷ ۲۴۷ ۰۹۱۳

جوایز:
به پنج نفر اول که زیباترین اثر را ارائه می کنند با انتخاب هیات داوران جوایزی ارزنده اهدا می شود. شایان ذکر است به دلیل شیوع ویروس کرونا و رعایت پروتکل های بهداشتی به صورت مجازی نکوداشت درختکاری انجام می شود.

سازمان سیما منظر و فضای سبز شهری شهرداری سیرجان
مدیریت ارتباطات و امور بین الملل شهرداری اسلامی شهر سیرجان

مسابقه نقاشی و داستان نهال نو ویژه کودکان و نوجوانان

مهلت ارسال آثار ۱۳ الی ۱۸ اسفند ماه
به مناسبت هفته کاری

به ۵ اثر برگزیده در هر بخش هدایایی اعطا می گردد.

شرایط شرکت در مسابقه:
گروه سنی شرکت کنندگان ۷ الی ۱۴ سال
آثار باید با محوریت درخت و درختکاری باشد.
در نقاشی ها از خط کش، شابلون و ... استفاده نشود.
داستان ارسالی حداکثر ۳۰۰ کلمه و به صورت فایل PDF باشد.

آثار ارسالی خود را جهت شرکت در مسابقه همراه با اطلاعات (نام و نام خانوادگی، نام پدر و سن) به شماره ۰۹۱۳۶۴۹۹۶۶۵۶ ارسال نمایید.
مجری طرح: مهدیه اسادات طباطبایی پور

فرهنگسرای شورای شهر سیرجان
مدیریت ارتباطات شهرداری و شورای اسلامی شهر سیرجان